

Svar paa deres Andragende til Sogneraadet, tog de den Beslutning at tage til Aarhus, hvor Socialdemokratiet og Venstre lige var kommen til Magten, og der fik de øjeblikkelig deres Understøttelse sat op til 300 Kr. om Aaret. Jeg kunde supplere dette Eksempel med flere fra denne Kommune, hvor jeg staar som Formand for Alderdomsunderstøttelsesudvalget, men jeg anser det for overflødigt over for Tingets ærede Medlemmer yderligere at godtgøre, at Missionen ikke tager det saa nøje, naar der er Tale om at yde en virkelig Indsats for de Grundsætninger, den præker.

Over for det ærede Medlems Bemærkninger om Pastor Anton Jensen, der blev afskediget af den danske Folkekirke, vil jeg sige, at jeg i Grunden tvivler stærkt om, at de Folk, der i Kirkens ældgamle Dage vare dens største og vigtigste Personligheder, og som man ogsaa endnu ser saaledes paa fra alle religiøst tænkes Side — at disse Mænd, hvis de levede i vore Dage, vilde blive godkendte af Præster i den danske Folkekirke, og det vil vist endogsaa gælde nogle af de Personer, som indtage den mest fremskredne Stilling inden for Kirken. I Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger over for os om vor Stilling til de enkelte Folk inden for vort Parti, skal jeg udtale, at medens Indre Mission saa vidt mig bekendt, hverken i Skrift eller Tale, har bestræbt sig for at henlede verdslige eller gejstlige Myndigheders Opmærksomhed paa den Uret, som overgik enkelte af Folkekirken Medlemmer — det være social eller anden Uret — har det dog været Tilfældet for Socialdemokratiets Vedkommende, at vi aldrig nogen Sinde have spurgt om, hvor vedkommende hørte hen. Jeg skal blot her nævne et enkelt Navn, som alle Medlemmer af Tinget kende, nemlig Alma Bondsens. Vedkommende Tjenestepige hørte til den indre Mission, men det var ikke Indre Missions Presse eller Talere, som tog sig af denne Tjenestepige; det var Socialdemokratiets Presse. Saaledes hunde jeg nævne Eksempler i Mængde, som ville vise, at Socialdemokratiet ogsaa over for Indre Missionens Medlemmer har gjort et Arbejde, som har haft den største Betydning for deres Vedkommende. I øvrigt kan jeg slutte med at sige til det ærede Medlem, at det vilde være heldigt, hvis Indre Missionen overhovedet skal have nogen som helst Fremtid for sig, at den kom ind paa en noget lignende Virksomhed som den, ganske enkelte af Indre Missionens Medlemmer i de senere Aar ere komne ind

paa, nemlig virkelig at opelske hos dens Medlemmer en kraftig social Følelse, en stærk Følelse af den sociale Uret, der findes i vore Dage. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen) nærmest tilhører den Retning inden for Indre Missionen, som nærmest kan karakteriseres ved nogle Linier i et Digt af Holger Drachmann:

„De sende os Præster med pibede Kraver,
her er Biblen til eders slunkne Maver,
for Sulten en Tekst om Kanan og Eden,
for Huslejen — Veksler paa Evigheden.“

Der er en anden Retning inden for Indre Missionen, den hvortil f. Eks. Professor Westergaard hører. Denne Retning har sikkert nogen Chance for at kunne vinde den store Befolkning, og jeg vil haabe, at Indre Missionen i nøjere Overensstemmelse med Professor Westergaard vil komme til at indse, at har den nogen Mission blandt de fattige, er det den at gøre opmærksom paa den sociale Uret, som de lide.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*).

Det er i Dag kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal gøre i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne. Et æret Medlem har i Dag gentaget en Anke, som jeg ikke tidligere har faaet svaret paa, nemlig med Hensyn til Antallet af Menighedsraadets Medlemmer. Det ærede Medlem mente, at det skulde være større end her foreslaaet. Over for denne Anke maa jeg gøre opmærksom paa, at det, her er foreslaaet, er kun et Minimumstal, der skal mindst være 4, der kan være mange flere, eftersom Forholdene tale derfor. Det hedder udtrykkelig i Lovforslaget, at det bestemmes efter Indstilling af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Man kan, efter min Mening, ikke i Lovforslaget sætte noget fast Tal, idet Forholdene i de forskellige Sognemigheder ere saa vidt forskellige, at et hvilket som helst Tal, som man vil fastslaa i Loven, dog ikke vil ramme Forholdene overalt paa en heldig Maade. Der er en anden Anke, som er fremdragen et Par Gange, uden at jeg har svaret derpaa. Det var med Hensyn til visse Embedsbesættelser, om hvilke der blev anket over, at de ikke faldt ind under Loven om Menighedsraad, nemlig Stiftsprovstmenighederne. Om disse skal jeg sige, at ikke blot har man tidligere ved lignende Forslag om Embedsbesættelser ved Menighedernes Medvirksomhed holdt